

Zahrada soch Carla Millese, ostrov Lidingö, Stockholm.

Autor: Ted Sallis

Rasový zákon sociopolitické termodynamiky

Levici se dýchá snáz než pravici, jelikož její cíle se nacházejí v souladu s postupující entropií, zatímco cíle pravice stojí proti ní. Tato zásadní odlišnost vysvětluje neúspěchy pokusů o „mainstreaming“ a „činnost uvnitř systému“, stejně jako fakt, že levice tak snadno zvítězila ve všech bitvách posledního tři čtvrtě století.

Na entropii můžeme nahlížet nejen z perspektivy přírodních věd, ale také optikou rasy, civilizace, společnosti a sociopolitického *milieu* kteréhokoliv národa či lidu. Levice tradičně usiluje o navýšení míry entropie: rozpuštění, dezorganizaci, heterogenitu, kulturní úpadek, rasové míšení, strhávání zábrán a eliminaci vyšších forem rozlišení. Společensko-politickou entropii lze podobně jako tu fyzikální označit za implicitní směřování či stav věcí. Na „Západě“ (široce definovaném) cíle levice podporují mocné síly: Židé chtějí více rozmanitosti a zničení tradičních západních národů a jejich kultur, barevní usilují o přístup do bílých zemí a k jejich bohatství, velkokapitalisté rádi hledají ještě lacinější pracovní sílu, levicoví politici víc voličů a kulturní marxisté se snaží poraženému a poníženému Západu vtisknout svou nevábnou vizi společnosti.

Cíle pravice pak naopak tradičně směřují proti postupně narůstající entropii: posílení řádu, organizace, homogenity, vysoké kultury, zachování rasy, zachování či dokonce posílení odlišností mezi skupinami. Na rozdíl od levicové nivelizace (analogické ke stavu vysoké míry entropie rovnoměrně rozložených částic ve stavu s nejnižší energií) se pravice staví za hierarchické rozdělení (analogické stavu uspořádaného rozdělení částic s vysokou energií, smíšených se svými protějšky s nižší energií). Program levice běží snadno, samospádem – zatímco ten pravicový si žádá neustálou snahu a ostražitost.

Levici stačí i relativně krátká doba u moci ke způsobení obrovských škod: otevření hranic masové imigraci, amnestii ilegálních imigrantů, podpora rozkladu podbízáním se žádostem mas, schválení zákonů proti „propagaci nenávisti“, zavedení pozitivně diskriminačních opatření podpořených výše popsanými zájmy a jen velice chabě – pokud vůbec – rozporovanými vykořeněnými, individualistickými bělochy s jejich sklonem

k univerzalistickému altruismu. Levicová vláda vysoké entropie dokáže velice vytvořit demografické „skutečnosti,“ jež lze zvrátit jen s největšími obtížemi.

Pravice oproti tomu musí při svých pokusech zvrátit postup entropie a obnovit zdravější rasový a kulturní stav bojovat jak s pevně zakotvenými silami cizích skupin, tak „nemocí bílého muže“ (tj. neochotou bělochů hájit vlastní rasové skupinové zájmy). Situace v USA nám budiž velice názornou ilustrací: nemáme žádnou krajní pravici – přinejlepším paleokonzervativní stoupence omezení imigrace. Fajn, jak se jim daří? Zapomeňte na repatriaci. Zapomeňte na omezení legální imigrace. Zapomeňte dokonce i na kroky proti budoucí ilegální imigraci. Americké pravici se příliš nedaří ani zastavení amnestie pro obří počet už přítomných ilegálů – jednoduše zvednou bezradně ruce nad hlavu a pronesou něco ve stylu: „Už tady jsou a nejde je deportovat, tak co můžeme dělat?“. Každá nová vlna vetřelců se okamžitě stává trvalou součástí obyvatelstva. Každou další vlnu je „nemožné“ deportovat. Pravice stěží sbírá sílu alespoň k pokusu zpomalit nový příliv – a ohledně v zemi už pobývajících ilegálů kapitulovala zcela. Levici stačí v oblasti imigrace udržovat *status quo* a nechat působením času Západ nevyhnutelně ztmavnout. Totéž platí i „svatby“ homosexuálů, propagaci rasového míšení, vynucenou rasovou integraci či kteroukoliv z levicových „kruciát“. Jakmile jich bude dosaženo, stanou se navždy součástí sociopolitického přediava společnosti. Dojde k devoluci, pádu o další stupeň, společnost ještě o něco více ztratí formu, odlišenost a udělá další krok k jednolitě degeneraci, zániku a smrti. Namísto průběžné evoluce k vyšší formě lidství, namísto probíhající rasové diferenciaci a posilování specifčnosti kráčíme do slepé uličky univerzálního Hnědého muže, Posledního člověka s kávovou pletí, k nezvratnému zničení rasového odkazu lidstva a jeho největší naděje na pokrok a cestu ke hvězdám.

Proto levici stačí stvořit (s malým či zanedbatelným odporem) danou situaci a pravice s tím nedokáže nic dělat. Přehlížet nechráněnou hranici lze velice snadno. Už jsme řekli, že deportace milionů v zemi pobývajících ilegálních imigrantů se (přinejmenším politicky) stala obtížnou takřka do bodu nemožnosti. Degradace navyšující míru entropie levicí = snadná. Pravicí vysněná léčba na její umenšení = obtížná – pokud vůbec možná. S jistotou lze říci, že žádný pravicový režim, zvolený coby síla „umírněná“ postupným „mainstreamingem“, nikdy nebude mít dost politického kapitálu k zavedení opatření dostatečně přísných, aby zastavila a – ještě lépe – zvrátila nekonečný proud škod započatý levicí. Proto se levice může ušklíbat pravici jako stojící na „špatné“ straně dějin; přesnější by však bylo říci na špatné straně sociopolitické termodynamiky. Můžeme to nazvat ‚Rasovým zákonem sociopolitické termodynamiky‘. Bez soustředěné snahy sil vzdoru vede cesta implicitně vždy ke zničení vyšších ras, rozpuštění kultury a chaotické mase rovnostářského Posledního člověka, konci jakékoliv naděje na lidstvo vyšších kvalit.

Proto: cíle levice jsou snadno dosažitelné a obtížně zvrátitelné; cíle pravice přinejlepším extrémně obtížně dosažitelné a velice snadno zvrátitelné. Konec konců – pravicová vláda se může celé roky snažit o byt jen velice omezenou nápravu škod, způsobených předchozí levicovou vládou. Jakmile se levice znovu dostane k moci, snadno a rychle zvrátí jakýkoliv zanedbatelný postup pravice a vytvoří ještě horší „situaci“, tentokrát zcela nezvratnou. Proto levice nepotřebuje k dosažení svých dlouhodobých cílů

nepřerušované období vlády, jelikož většina jejích kroků má v současném politickém klimatu prakticky nezvratné následky. Pokaždé, když se dostane k moci, posunou svůj program o další krůček a pokaždé tento postup zafixují coby novou sociopolitickou realitu. Pravice pak popravdě řečeno potřebuje být u moci nepřetržitě, aby dosáhla svých dlouhodobých cílů, jelikož ty jsou přirozeně analogické stavu nízké entropie a musí být neustále vynucovány a udržovány vynaložením vůle a bdělosti. Zisky pravice nebývají ze své povahy trvalé. Nízkou míru entropie je třeba s ohledem na samovolnou tendenci k jejímu nárůstu udržovat vnější silou. Barevní vždy budou přitahováni do bílých zemí. Zvrhlíci budou vždy chtít degradovat kulturu. Veškeré temné, negativní síly budou trvale přítomné. Právce usilující o mainstreaming je v dlouhodobé perspektivě k ničemu, jelikož postrádá morální autoritu a politický kapitál k podniknutí odvážných kroků a protože coby součást demokratického systému bude její moc pouze dočasná a jakýkoliv dílčí pokrok bude nevyhnutelně vymazán příští levicovou vládou.

Umírněná pravice může nanejvýš v krátkodobém měřítku při dosažení moci zadržet postup levice a zpomalit nevyhnutelný entropický rozklad. Pro skutečné řešení však musí dojít k radikální změně a nastolení trvalého rasově nacionalistického režimu, který uvolní síly kmenového cítění a chaosu vůle k moci za účelem vytvoření systému rasového řádu a pokroku (podobnému fyzikálnímu schématu, v němž je místního snížení míry entropie dosaženo jedině jejím navýšením jinde – nahradíme užití řádu levic k vytváření chaosu naším užitím chaosu k vytvoření řádu). Tohoto mohou dosáhnout jedině radikální nacionalisté – umírnění se nemusí ani hlásit.

Článek Teda Sallise *The Mud or the Stars?* byl převzat ze stránek Counter Currents Publishing. Původně vyšel na blogu autora EGI Notes pod názvem *The Racial Law of Sociopolitical Thermodynamics: Heading for the sewer instead of to the stars.*